

Preek over Jozua 4:6-7

- Neede, 20 september 2026
- Kees van Dusseldorp
- Jaarthema: Met jong en oud op zoek naar Jezus
- Bediening doop

Jaarthema: Met jong en oud op zoek naar Jezus

Orde van dienst:

Votum en groet

Psalm 78:1,2 DNP Luister, mijn volk, naar mijn doordachte woorden

Gebed

Inleiding doop

NLB 354:1,3,4 Jouw leven staat aan het begin

Bediening doop

Zingen: Gods zegen voor jou (Sela)

Kindermoment

ELB 278 Laat de kind'ren tot mij komen

Gebed

Lezen: Jozua 3:14-4:9

Lezen: Markus 10:13-16 Matteüs 18:1-3

Psalm 8:1,2 NPB Heer onze Heer, uw naam is groot en machtig

Verkondiging

NLB 971 Zing een nieuw lied voor God de Here

Gebed

Collecte

Q&A

Opwekking 347 Ik geloof in God de Vader

Zegen

Gemeente van Christus,

‘Mam, mam, waar gaan ze heen?’

Jotam houdt zijn adem in. Daar voor hem, daar lopen ze, de priesters met de gouden ark aan lange stokken op hun schouders. Recht op de kolkende rivier af.

‘Daar kun je toch niet langs?’

‘Ik weet het niet precies, jongen, maar ze gaan naar de overkant. En wij gaan erachter aan. Naar het land van God.’

‘Maar mam, dat kan toch helemaal niet? Hier kun je de rivier toch niet oversteken?’

‘Dat is zo, Jotam, maar als God het zegt, dan zal het toch lukken, denk je ook niet?’

‘Maar mam, ik ben nog maar klein en ik kan niet zwemmen. Ik ben bang dat ik verdrink.’

‘Geef mij maar een hand, Jotam. Gaan we samen achter de ark aan.’

De priesters lopen gewoon door...

Ze zetten hun voeten in het water...

En dan komt er geen nieuw water meer bij. De rivier die op dit moment in het seizoen honderden meters breed is, valt ineens droog. Midden in de bedding blijven de priesters staan. Stokstijf, urenlang. Ze gaan allemaal langs de ark. Honderdduizenden mensen. Bejaarden, volwassenen, jongeren, kinderen en baby's. Soldaten en vrouwen, oudsten en slaven. En alle dieren met alle bagage. Wat een ongelooflijke optocht! Een indrukwekkende gebeurtenis. Hoe is het mogelijk!

‘Mam, waarom pakken die mannen stenen op van de rivierbodem?’

‘Omdat we aan de overkant een monument willen bouwen.’

‘Wat is dat mam, een monument?’

‘Dat is herinnering aan deze bijzondere dag, Jotam. Ze leggen die twaalf grote stenen bij elkaar. Iedereen die dat ziet, denkt dan aan wat God vandaag gedaan heeft.’

‘Ik wou dat ik groter was, mama, dan nam ik die megagrote steen mee die daar ligt. Die is veel groter dan de stenen die die mannen optillen.’

‘Jij hoeft geen steen mee te nemen, Jotam. Als jij groter bent, geeft God je een andere taak.’

...

‘Opa, waarom liggen die stenen hier?’

Veertig jaar later staat Jotam er weer. Die plek bij de Jordaan. Samen met Hanna, zijn kleindochter Hanna.

‘Die stenen komen uit het midden van de rivier, Hanna.’

‘Maar hoe komen ze dan op de kant opa?’

En Jotam ziet het zo weer voor zich. En vertelt.

‘Het was een spannende dag. De gouden ark hield het water tegen. We liepen allemaal vanaf de overkant dwars door de rivier hierheen. En we kregen niet eens natte voeten! Twaalf mannen, uit elke stam een, hebben toen uit het midden van de rivier allemaal een grote steen meegenomen. En hier neergelegd als monument.’

‘Wat is een monument, opa?’

‘Een herinnering aan die bijzondere dag, Hanna. Zodat we niet vergeten wat God voor ons heeft gedaan. En zie je dat kleine steentje daar? Dat heb ik er zelf bij gelegd. Om God te danken.’

...

‘Oma, wat betekenen die stenen?’

Hanna is inmiddels vijftig jaar. Met haar kleinkinderen heeft ze het monument opgezocht. Ze vertelt het verhaal. Van de doortocht. Van haar opa die erbij was. Van de ark. Van de woestijntijd. Van de machtige en bevrijdende daden van God. Van het verbond dat God heeft gesloten.

‘Hoe lang is dat geleden, oma?’

‘Bijna honderd jaar geleden.’

‘Maar toen was u er toch nog helemaal niet?’

‘Dat klopt. Maar toch is het ook mijn geschiedenis. Het was ook mijn thuiskomst in het land van God. Zoals het ook die van jullie is. Het is ons volk. Onze God. Ons leven.’

**

Met jong en oud op zoek naar Jezus. Dat is ons nieuwe jaarthema.

Daar klinkt iets in van verbondenheid tussen generaties.

Iets van ruimte voor en enthousiasme van jongeren.

Iets van frisheid en wijsheid van ouderen.

Iets van richting en verlangen van de gemeente.

En dat alles ingekleurd door Jezus Christus onze Heer.

Is dat er? Niet iedereen ervaart dat.

Generaties lijken een andere taal te spreken. In een andere wereld te leven. Als er al begrip en contact is, een gevoel van verbondenheid gaat nog wel verder.

Niet alle jongeren voelen zich gezien. Weten zich opgenomen in de gemeenschap. Of hebben een goed gevoel bij de kerk.

Niet alle ouderen komen open over, laten merken dat ze ook jong geweest zijn en weten betrokkenheid te combineren met het geven van ruimte.

Niet altijd zindert de gemeente van blijdschap en enthousiasme voor Jezus.

Nee, ik zeg het niet om te beschuldigen. Of om het mooie en het goede weg te duwen. Of om jouw positieve beeld om zeep te helpen. Eigenlijk herhaal ik wat we als gemeente twee jaar geleden tegen elkaar gezegd hebben. Toen we nadachten over de toekomst van de kerk en plek van jongeren. Bij de waardering en de blijdschap om wat er is, gaven we ook aan dat we hier graag verder in willen groeien. Door aandacht, ontmoeting, gebed en activiteiten in het komende seizoen. Met jong en oud op zoek naar Jezus.

**

Die stenen bij de Jordaan. Wat die betekenen en wat daar gebeurt. Het helpt ons verder. Om Gods wijsheid te vinden voor onze praktijk. Om Gods richting te gaan met onze gemeente. Om Gods kracht te ontvangen in onze verlangens.

We hebben vragers nodig. Dat is het eerste wat ik wil uitlichten. We hebben kinderen nodig, jongeren nodig, die vragen stellen. Waarom gaan we op zondag naar de kerk? Wat is ‘zegenen’? Wie was Jozua? Waarom geloven de burens niet in de Here Jezus?

We hebben vragers nodig: Waarom doen we het zo in de kerk? Kan het ook niet eens anders? Wat betekent bidden voor jou? Heb je wel eens iets van God gemerkt? Waarom laat God zoveel ellende toe?

We hebben vragers nodig: Hoe werkt vergeving in de praktijk? Wat is volgens God een goede relatie en wat niet? Hoe weet ik dat de Bijbel waar is en de Koran niet? Betekent het geloof ook iets voor mijn beroep in de landbouw? In de zorg? In de techniek?

Misschien zeg je: nou Kees, nu maak je het wel heel breed. In deze tekst staat toch alleen maar: 'als je kinderen later zullen vragen wat deze stenen betekenen, dan moet je het ze vertellen'. Je hebt gelijk. Meer staat er niet. Maar het is wel iets wat God vaker zegt: als uw kinderen vragen stellen bij het Pesach of bij het voorlezen van de wetten. Zeven keer staat het in de Bijbel. De joden hebben er een ritueel van gemaakt. Bij het Pesach moet de jongste aanwezige (ook als die vijftig jaar is 😊), vier vastgestelde vragen stellen. Door het nadrukkelijk zo aan te geven, laat God belangrijke principes zien.

Eén: Dat kinderen ertoe doen en niet alleen maar getolereerd worden. Ze zijn belangrijk. Niet alleen om ze veel aan en af te leren. Maar ook om ze ruimte te geven. Dankbaar wie ze zijn. En dat ze er zijn. Ze krijgen een stem. Ze worden uitgenodigd om hun vragen te stellen. Ook als het persoonlijke, kritische of spannende vragen zijn. Ze worden serieus genomen. Ze mogen hun eigen inzichten en praktijken ontwikkelen. Dat zijn al twee principes: Kinderen doen ertoe. Ook als ze geen vragen stellen. We hebben ze nodig. Om ons iets te leren over God. En vragen doen ertoe. Ook als ze niet door kinderen gesteld worden. Daag elkaar uit om vragen te stellen! Om feedback te geven. Om suggesties te doen. We hebben het nodig. Om verder te komen in ons leven met God.

En een derde: Dat gesprek een belangrijke vorm is om te leren. Geen frontale lezingen of in te vullen werkbladen. Zeker, die hebben ook hun waarde. Maar in een echt gesprek is de ontwikkeling zoveel breder, zoveel persoonlijker en zoveel dieper. Niet alleen voor wie de vragen stelt. Maar ook degene die erop reageert. Als er rust en veiligheid is voor een echt gesprek, daar kan geen school, cursus of boek tegenop. Zoek het gesprek, ook al ben je nog zo druk met anderen dingen. Ook al staat je hoofd er niet naar. Ook al is het met iemand die anders in het leven staat dan jij. We hebben vragers nodig.

**

We hebben vragers nodig. We hebben ook vertellers nodig. Mensen die weten wat iets betekent of hoe iets zit. Maar vooral mensen die Gods verhaal kennen en daarvan kunnen vertellen. Omdat het hun eigen verhaal is. Mensen die de Heer Jezus kennen, van Hem houden en in zijn Geest leven. Mensen die op een christelijke manier op hun levensweg terugkijken. 'Het was niet altijd gemakkelijk. Maar de Heer heeft me bewaard.' Mensen die op een christelijke manier naar de wereld kijken. 'Niet alle mensen zijn rechtvaardig. En toch is het goede nieuws van vergeving en toekomst voor iedereen bestemd. Ook voor degene die mij steeds dwars zit. Voor degene die zoveel kwaad heeft gedaan.'

We hebben vertellers nodig. Mensen die een vraag serieus nemen. Die de vraag achter de vraag horen. En die niet zwijgen. Natuurlijk, de een praat gemakkelijker dan een ander. De een spreekt gemakkelijker over God en geloof dan een ander. Maar vergeet niet: je bent een verteller. Ook jouw daden vertellen een verhaal. Jouw houding, jouw keuzes, jouw taalgebruik. Hopelijk kloppen die verhalen ook met wat je vertelt met je woorden. Niet dat je perfect moet zijn en alles goed moet doen. Het is veel krachtiger als je eerlijk bent. Duidelijk maakt hoe je van genade leeft. Aangeeft wat jij ook niet weet.

We hebben vertellers nodig. Als jij niet vertelt over Gods werk, wie doet het dan? De leerkracht op school? De jeugdleider op catechisatie? De christelijke influencer op Instagram? Ik hoop het! Maar laat het er niet op aankomen. De verhalen moeten doorverteld worden. Ook als je zelf geen Godservaring hebt gehad, kun je wel vertellen van Jezus Christus. En zal de ander horen hoe je Hem liefhebt en bewondert. Ook als je zelf geen wonder hebt meegemaakt, kun je wel vertellen hoe God in de geschiedenis bezig is geweest. En wat Hij over onze wereld gezegd heeft. Niet als geschiedenisles. Maar als levende werkelijkheid voor het hier en nu. We hebben vertellers nodig.

**

We hebben vragers nodig. We hebben vertellers nodig. En we hebben de Heer nodig. Wat we te vertellen hebben gaat over Heer, Jezus Christus. Ook in het verhaal van Jozua gaat het over Hem.

Het gaat over 'de ark van het verbond met de Heer'. Symbool van Gods aanwezigheid onder de mensen. En van verzoening voor de zonden. Dat is ook Jezus, geestelijk aanwezig bij de Jordaan. We hoeven Hem maar te volgen om de woestijn achter ons te laten en het beloofde land binnen te gaan.

Het gaat over twee stapels stenen. De ene stapel onzichtbaar, midden in de rivier. En de tweede stapel zichtbaar op de oever. Steenstapels met een verhaal. Zichtbare tekens en zegels van Gods indrukwekkende kracht, bevrijding en trouw. Net als die zichtbare tekens en zegels vandaag: doop en avondmaal. Door Jezus ingesteld. Van Jezus getuigend. Monumenten van genade, verlossing en Gods persoonlijke verbondenheid. Ongelooflijk als je beseft wat het betekent. Ze komen steeds weer terug. Om je eraan te herinneren. Om je erbij te bepalen. Om steeds opnieuw te ontdekken waar het om gaat. Waar het op uit loopt. Aan wie je je leven kunt verbinden.

**

Bij de ingang van het beloofde land laat God zijn kracht en zijn liefde zien. En Hij geeft ook aanwijzingen hoe dit verhaal doorverteld moet worden. Hij richt monumenten op. Nodigt vragers en vertellers uit. Om in gesprek te blijven gaan. Over wat het belangrijkste is in het leven: wie Hij is, wie jij bent en wat Hij voor je doet.

Vergis je niet. Dit is een vorm van leren die niet alleen kennis of alleen gevoel raakt. Het is een vorm van leren die veel verder gaat. Die generaties verbindt. Die de gemeente in beweging houdt. Jong en oud op zoek naar de Heer.

Door samen stil te staan bij de Heer gaat het niet alleen om feiten, maar ontstaat er ook betekenis. Krijgt het leven zin. Je krijgt in de gaten wat er aan hand was. Waar het ook nu om gaat. Dat de Heer de leiding heeft. Dat zijn verhaal klopt. Zo krijg je vertrouwen. Door te praten over de Heer verandert je houding van neutraal naar betrokken en toegewijd. Omdat je ontzag krijgt voor God. En diepe vreugde over het werk van verlossing. Nee, je was er niet bij. Toen bij de Jordaan. Toen op Golgotha. En tegelijk was je er ook wel bij. We vieren hier ónze verlossing en ónze vrijheid! We vieren hier ook jouw verlossing en jouw vrijheid.

Door vragen en vertellen verander je van passief naar actief. Je wordt eraan herinnerd dat jij geen slaaf meer bent. Van welke macht dan ook. Dat jij de woestijn achter je hebt gelaten. Door het water van de doop. Het nieuwe leven ligt voor je. Met de ark van de Heer voorop.

Door gesprek raak je aan elkaar verbonden. Van individueel naar gemeenschappelijk: zie je die twaalf stenen? Het is één volk! Het is ons volk. De kerk: dat ben jij! De kerk: die is van jou! Zeker: Samen met de anderen. Gericht op Christus, gevuld met zijn Geest, bedoeld voor Gods missie. Maar de kerk is ook van jou! Met je vragen en met je verhalen. Met je ervaringen en met je teleurstellingen. Met je twijfels en met je geloof. Je hebt een belangrijke plek in het éne volk van God. Waar de kleinen, de zwakken en de slachtoffers prioriteit krijgen. Waar de Heer woont.

Met jong en oud op zoek naar Jezus.

Amen